

بررسی نفر به نفر تیم ملی در مقابل مراکش

دونده، جنگنده، پر تلاش و امیدوار

این پیروزی و شکست تیم مراکش هرگز از خاطرات پاک نخواهد شد. یک گل و یک پیروزی دل میلیون‌ها ایرانی را شاد کرد. قطعاً این شادی بی‌دلیل به دست نیامد. اگرچه در خصوص تاکتیک تیمی و مشخص و هدف اولیه که همان سازمان تیمی است پایین‌تر از مراکش قرار داشتیم و اصولاً برنامه خاصی در روند حرکتی تیم وجود نداشت. اما فاکتورهای دیگری به چشم آمد که نظم تیمی و هدف اولیه تیم مراکش را برهم زد و تمرکز را از مراکش جنگنده در دقایق اولیه گرفت تا در دقایق پایانی بازی این تیم را به یک تیم خسته، ناتوان و فاقد تمرکز تبدیل کند. توانایی فردی بازیکنان ما عامل بزرگی شد تا مراکش سر تعظیم فرود آورد. گرچه گل پیروزی بخش گل به خودی به شمار آمد. اما گل به خودی بی‌دلیل روئیده نمی‌شود. آنگاه که دوندگی، جنگندگی و تلاش و امید به روز طلایی در تیم ما فراتر از یک فوتبال ۹۰ دقیقه‌ای هوایدا شد، مراکشی‌ها تمرکز را از دست داده و خستگی و ناتوانی آنها سبب شد تا قدرت تشخیص را از دست بدهند. از اینرو آنها تحت فشار بد عمل کردند و گل به خودی زدند و ما در تحت فشار خوب ایستادگی داشتیم تا تعویض‌های کی‌روش بر دوام و ایستادگی تیم بیفزاید. در این رهگذر نگاهی به مردان پرفروغ تیم ایران در بازی با مراکش داریم.

بیرانوند، شجاع و جسور

دست‌های کشیده، شجاعت، ایستادگی، رفلکس‌های عالی و خروج‌های مطمئن از این دروازه‌بان لرستانی ما دروازه‌بانی به تصویر کشاند تا کمتر کسی شجاعت گلزنی را به او پیدا کند. قرار گرفتن اصولی بیرانوند در درون دروازه فضای هفت متری دروازه را کاهش داده بود تا هیچ روزنه‌ای برای فروپاشی دروازه دیده نشود.

رامین رضائیان، پرنرزی

رامین رضائیان را پرنرزی دیدیم. در حرکت رو به جلو خستگی ناپذیر نشان می‌داد. اما نقطه تکامل او جمع شدن و ایجاد مکمل با دیگر مدافعان بود تا هیچ فضایی برای مهاجمان مراکش ایجاد نشود. شعور بازی‌اش ستودنی است.

وحید امیری، نگین پنهان

وحید امیری، از همه بیشتر دویدم، از همه بیشتر جنگید، قدرت حمل توپ او و حرکت از جناح چپ عملاً مراکشی‌ها را فلج ساخته بود. او فراتر از خودش دویدم و اگر قرار است میزان دوندگی‌اش را به تصویر بکشانیم، او به اندازه مجموعه یک تیم دویدم. به موقع برگشت داشت و به موقع در حمله شرکت می‌کرد. میزان و قدرت توپ‌گیری‌اش

فوق‌العاده بود. موتور او هرگز خاموش نشد. گرچه کمتر دیده شد اما او نگین درخشان تیم ایران مقابل مراکش بود. اگر بگوئیم او به تنهایی در برابر مراکش می‌جنگید و می‌دوید. شاید یک واقعیت باشد.

پورعلی گنجی، آرام و مسلط

پورعلی گنجی با توجه به تجربه بین‌المللی که پیدا کرده است، در قلب دفاع مدافعی آرام و مسلط به چشم آمد. او هرگز تمرکز خود را از دست نداد. وجود او و حضور او نقطه قوتی برای سایر مردان خط دفاع و علیرضا بیرانوند دروازه‌بان تیم بود. پورعلی گنجی نه تنها در بازی روی زمین تسلط کافی داشت، بلکه در پیکارهای هوایی و در برابر ارسال‌ها هرگز اجازه نداد تا مراکشی‌ها به موفقیت برسند.

حاج صفی، سنگین ولی با تجربه

حاج صفی را اندکی سنگین دیدیم، گرچه تجربه او و دوندگی وحید امیری که هم جناح بود، اجازه نداد و نمی‌داد تا سنگینی وزن او به چشم آید. حاج صفی در برگشت‌ها به مانند دیگران عمل نمی‌کرد! اما به هر حال تجربه او اجازه نداد تا این ضعف آشکار شود و حاج صفی برای استحکام خط دفاعی بیشتر بازی ساکن را انجام می‌داد.